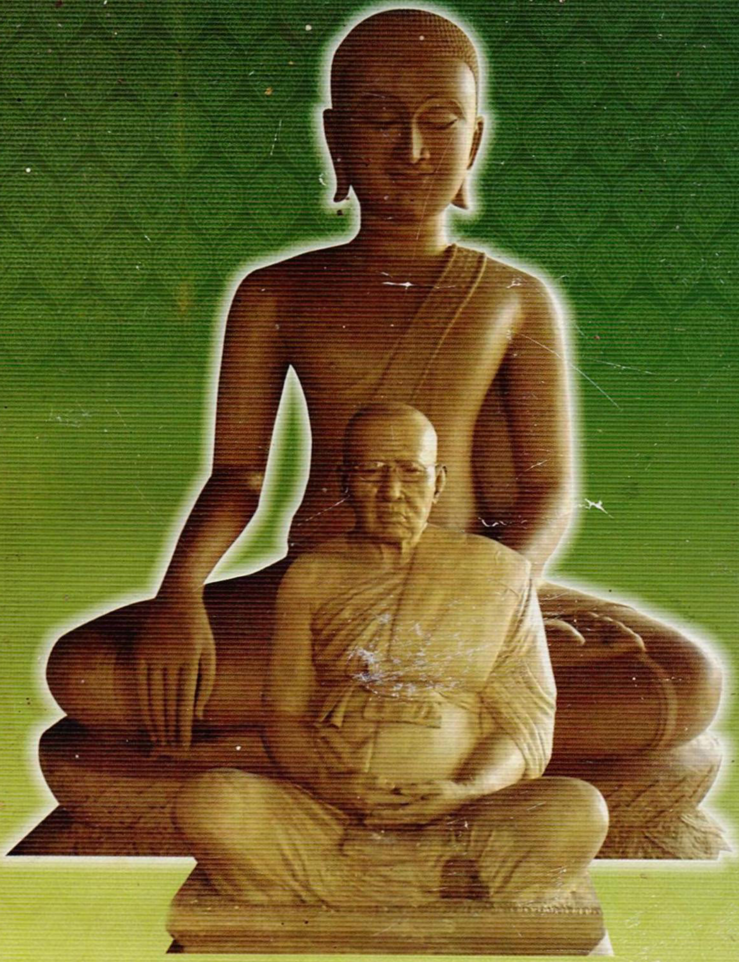

หนังสือประวัติพระศรีอริยเมตไตรย

และพระครูมงคลธรรมสโมธาน เจ้าอาวาส

(หลวงพ่อสุ่ม ขนฺติโก)

วัดใหม่ประชุมชน ต.หนองโพรง อ.ศรีมหาโพธิ จ.ปราจีนบุรี

พระพุทธสิริมหามงคลมุนี
พระประธาน ภายในอุโบสถ

พระบรมสารีริกธาตุและพระอรหันต์ธาตุ
ประดิษฐานภายในพระอุโบสถ

ภายในประดิษฐานพระพุทธชินราช-หลวงพ่อโสธร
หลวงพ่อวัดบ้านแหลม หลวงพ่อโต วัดบางพลีใหญ่ พระสีวลี
หลวงพ่อมหากัจกายนะ หลวงปู่ทวด หลวงปู่โต พรมรังสี

ประดิษฐานชฎิลฤๅษี ๓ พี่น้อง

พระวิหารโพธิสัตว์ ประดิษฐานเจ้าแม่กวนอิม
ท่านพ่อจตุคามรามเทพ องค์พระพิฆเนศ (เทพเจ้าแห่งความสำเร็จ)
ด้านหน้าหลวงปู่อุปคุตมหาเถระเจ้า (หินแกะสลักทุกองค์)

สมเด็จองค์พระปฐมภายในพระอุโบสถ

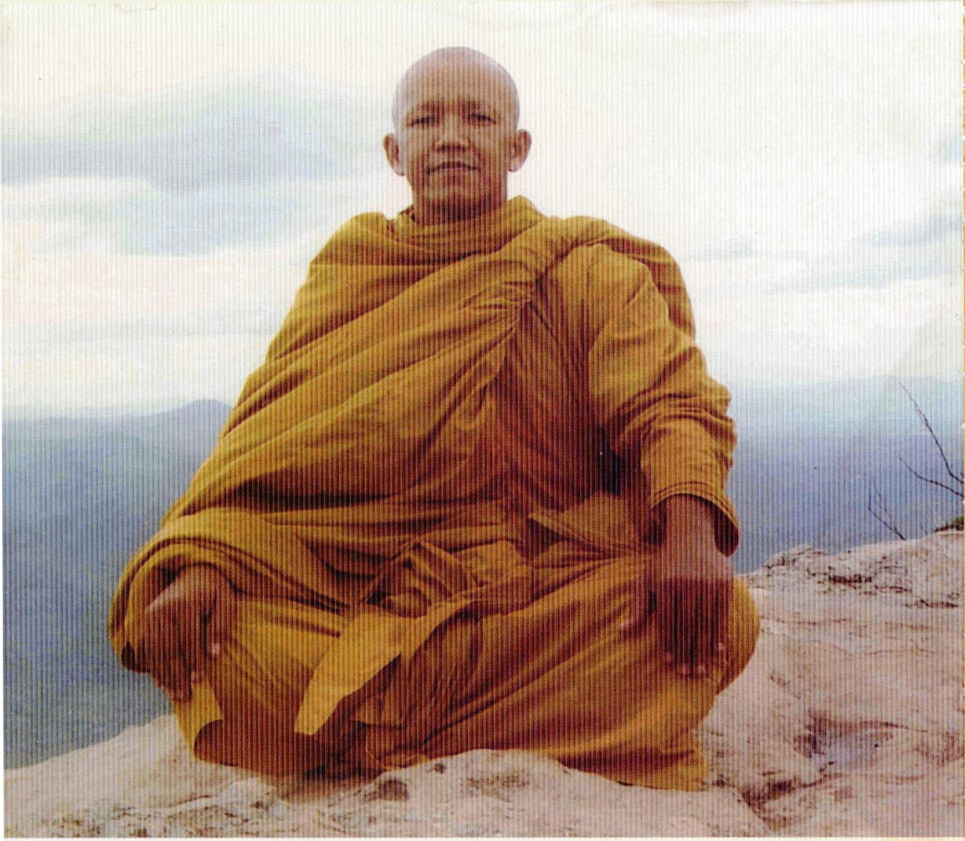

พระอาจารย์เผด็จ สุจิตโต

รองเจ้าอาวาส วัดใหม่ประชุมชน

ต.หนองโพรง อ.ศรีมหาโพธิ จ.ปราจีนบุรี

ติดต่อสอบถาม ๐๙-๐๐๔๕๔๑๙๕

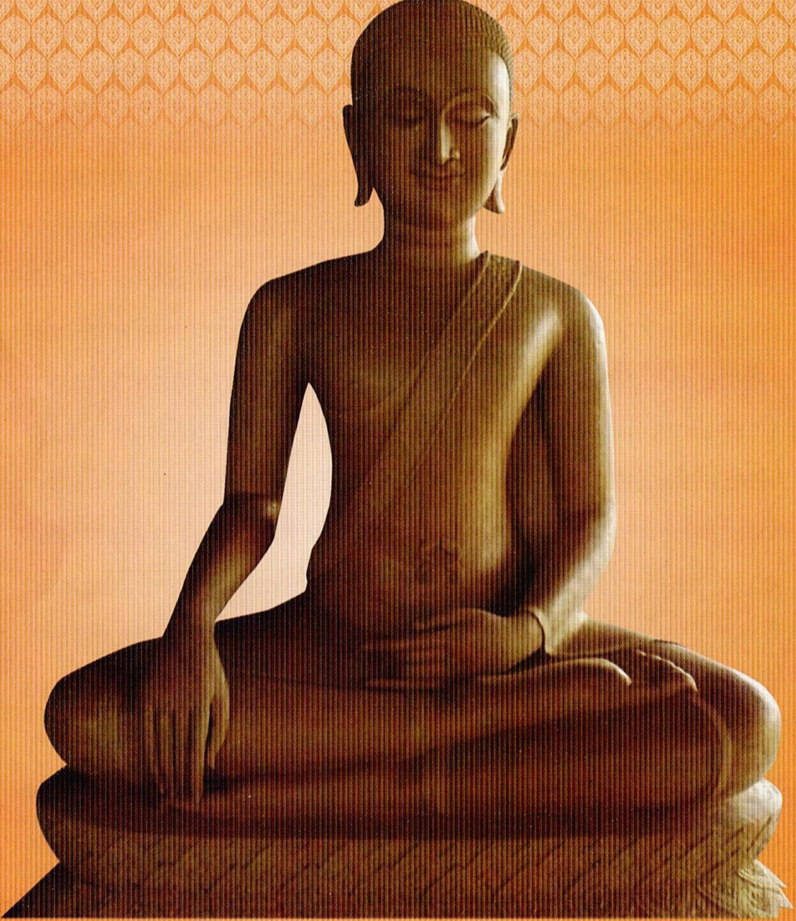

พระศรีอริยเมตไตรย

วัดใหม่ประชุมชน

ตำบลหนองโพรง อำเภอศรีมหาโพธิ จังหวัดปราจีนบุรี

บทนำ

หลวงพ่อบอกว่ายังมีผู้ปรารถนาพุทธภูมิบารมีเต็มรอเวลาที่จะได้รับการบรรจุเป็นพระพุทธเจ้าอีกนับแสนองค์

ฉะนั้นเรื่องของพระโพธิญาณ ย่อมเป็นที่ต้องการของคนแต่การบำเพ็ญบารมีมิใช่เป็นเรื่องง่ายๆ ส่วนผู้ที่มีกำลังใจเข้มแข็งสามารถสร้างสมบารมีจนเต็มครบถ้วน แล้วจึงได้รับการบรรจุเป็นอันดับ ๑ ภายในกัปปนี้ นับว่าหายากมากทีเดียว การสร้างรูปพระมหาโพธิสัตว์ที่จะได้มาตรัสรู้เป็นองค์ต่อไปไว้บูชา จึงถือว่ามีอานิสงส์มาก ดังนั้นทางวัดใหม่ประชุมชนจึงได้ดำเนินการจัดสร้างรูป พระศรีอาริยเมตไตรย ซึ่งเป็นพระโพธิสัตว์ที่จะมาตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าในสมัย "อนาคตกาล" ขึ้นเพื่อที่จะได้ประดิษฐานไว้ที่ วัดใหม่ประชุมชน ต.หนองโพรง อ.ศรีมหาโพธิ จ.ปราจีนบุรี เพื่อสาธุชนญาติโยม จะได้กราบไหว้บูชา เพื่อน้อมระลึกถึงบารมีของพระมหาโพธิสัตว์อาจจะได้เกิดทันพระศาสนาของพระศรีอาริยเมตไตรยบุคคลผู้ใดที่ได้เกิดทันศาสนาของพระศรีอาริยเมตไตรยจะได้พบแต่ความสุข ความเจริญตลอด กัปป ทอดกฐินประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๕ ทางวัดจึงจัดให้มีการเททอง หล่อพระศรีอาริยเมตไตรยพร้อมเททองหล่อรูปเหมือนพระครูมงคลธรรมสโมธาน (สุ่ม) เจ้าอาวาสวัดใหม่ประชุมชน เพื่อความเป็นสิริมงคลแก่สถานที่วัด เพื่อให้สาธุชนญาติโยมที่เคารพศรัทธา ได้กราบไหว้บูชาสืบต่อไป

พระเผด็จ สุจิตโต

๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๕

งานพิธีเททองหล่อพระศรีอาริยเมตไตรย
และรูปเหมือนพระครูมงคลธรรมสโมธาน

เนื่องในงานทอดกฐิน ประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๕

ปีนี้ทางวัดจึงได้จัดงาน

พิธีเททองหล่อ พระศรีอาริยเมตไตรย พร้อมหล่อรูปเหมือน

พระครูมงคลธรรมสโมธาน

วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๕ อันเป็นวันเริ่มงาน

เวลา ๑๒.๐๐ น. ทำพิธีทอดกฐินสามัคคี

เวลา ๑๓.๓๙ น. ทำพิธีบวงสรวงท้าวมหาราชาทั้ง ๔ พร้อมทั้ง อัญเชิญบารมีคุณครู บาอาจารย์ทุกๆพระองค์

เวลา ๑๔.๐๙ น. พระวิสุทธิธรรมาจารย์ (รองเจ้าคณะจังหวัดปราจีนบุรี) พร้อมพระครูมงคลธรรมสโมธานเป็นประธาน ทำพิธีเททองหล่อพระ คณะสงฆ์ ๙ รูป เจริญชัยมงคลคาถา

เวลา ๑๔.๒๙ น. พระสงฆ์ ๙ รูป เจริญพุทธมนต์ ธรรมจักกัปปวัตนสูตรจบ ถวายไทยทาน พระสงฆ์ให้พร เป็นอันเสร็จพิธี

คำสอนของพระศรีอาริย์

ถามว่า "แนะนำแล้วทุกอย่าง แต่ว่าไม่รู้ข้อเจาะจง ให้เจาะจงไปว่าทำบุญอย่างไร...จึงจะทันศาสนาพระศรีอาริย์?"

(นี่..สำหรับคนมี "บารมีอ่อน" นะ คนมี "บารมีเข้ม" ให้ตั้งใจไปนิพพานชาตินี้ถ้าคน "บารมีอ่อน" ตั้งใจไปนิพพานชาติพระศรีอาริย์ หรือวางแผนไว้ ๒ อย่างก็ได้ว่า ตั้งใจไปนิพพานชาตินี้ ถ้าพลาดชาตินี้ขอให้ได้นิพพานสมัยพระศรีอาริย์ก็ได้)

ท่านบอกว่า "ให้ทุกคนที่ต้องการเกิดทันสมัยผม ให้รักษา **ศีล ๕** เป็นปกติ รักษา **กรรมบถ ๑๐** เป็นปกติทุกวัน ไม่คลาดเคลื่อนอย่างนี้เป็น **อุคฆฏิตัญญู** ไปเกิดในสมัยผมฟังเทศน์แค่ หัวข้อเล็ก ๆ สั้น ๆ ก็บรรลุมรรคผลทันที

ถ้าบางท่านปฏิบัติอ่อนกว่านั้น รักษาได้ **กรรมบถ ๑๐** เหมือนกัน **ศีล ๕** ก็ครบ แต่ว่าบางทีก็มีอาการเผลอเล็กน้อย อย่างนี้เป็นวิปจิตัญญู หมายความไปเกิดสมัยผมเทศน์หัวข้อฟังไม่เข้าใจ ต้องอธิบายเล็กน้อยจึงบรรลุอรหันต์

บางท่านที่มีบารมีอ่อนกว่านั้น วันธรรมดา ๆ อาจจะบกพร่องบ้างเป็นของธรรมดา แต่สำหรับวันพระต้องรักษาให้ครบ ถ้วนทั้ง **ศีล๕**และ **กรรมบถ ๑๐** หมายความตามธรรมดา คนเรามีอาชีพต่างกัน บางคนปลูกพืชพันธุ์ธัญญาหาร ก็ต้องฉีดยา ฆ่าเพลี้ย ฆ่าสัตว์ที่มารบกวนพืชพันธุ์ธัญญาหารบ้าง บางคนมีอาชีพไปในทางการประมง ต้องทำการประมงฆ่าปลา ฆ่าสัตว์บ้าง

ถ้าอย่างนี้ถือว่าวันธรรมดาบกพร่องได้ และวันพระต้องครบถ้วน

บริบูรณ์ อย่างนี้ถ้าเกิดในสมัยผม เขาเรียกว่า **เนยยะ** เทศน์ครั้งเดียวสองครั้งยังไม่มีผล ต้องฟังเทศน์หลาย ๆ หน สามารถ เป็นพระอริยะได้

เอาละ... บรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลาย ท่านทั้งหลายมานั่งอยู่กันที่ตรงนี้และฟังเทศน์แล้ว เรื่องของ **พระศรีอาริยเมตไตรย** ถ้าจะว่ากันไปก็คงไม่แตกต่างกับเรื่องขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าทุกท่านรักษา **ศีล ๕** ครบถ้วน **กรรมบถ ๑๐** ครบถ้วน ที่มีบารมีเข้มข้นสามารถจะไปนิพพานได้ในชาตินี้ ถ้าบังเอิญชาตินี้พลาดไปนิพพาน ไปเกิดเป็นเทวดาก็ดี นางฟ้าก็ดี หรือพรหมก็ตาม อีกไม่นานนักพระศรีอาริย์ก็ตรัส เราก็ฟังเทศน์ จากพระศรีอาริย์ภายในไม่ช้าก็บรรลุอรหันต์สามารถไปนิพพานได้"

พระอนาคตวงศ์

บัดนี้ จะได้วิสัชนาในเรื่อง **"พระอนาคตวงศ์"** โดยพุทธภาษิตปริยาย มีเนื้อความตามพระบาลีว่า

เอกัง สะมะยัง...ครั้งหนึ่งสมเด็จพระสรรเพชรพุทธเจ้า เสด็จยับยั้งอาศัยใกล้กรุงสาวัตถีมหานคร **วะสันโต..**เมื่อสมเด็จพระชินวรผู้ทรงญาณสำราญพระอิริยาบถ เข้าพระพรรษาอยู่ในบุพพาราม อัน **นางวิสาขา** สร้างถวายสิ้นทรัพย์ ๒๗ โกฏิฯ

ครั้งนั้นพระองค์ทรงปรารภซึ่ง **พระอชิตเถระ** ผู้เป็นหน่อบรมพุทธางกูร **"อาริยเมตไตรยเจ้า"** ให้เป็นเหตุองค์สมเด็จพระบรมโลกเชฏฐ์ จึงตรัสพระธรรมเทศนาแสดง ซึ่งพระโพธิสัตว์ ทั้ง ๑๐ องค์ อันจะมาตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระพุทธเจ้าในอนาคตกาล ครั้งนั้นพระธรรมเสนา

สารีบุตรเถรเจ้า จึงกราบทูลอาราธนา พระองค์ก็นำมาซึ่ง "อดีตนิทาน" แห่งองค์สมเด็จพระพิชิตมารทั้ง ๑๐ พระองค์ ที่จะมาตรัสรู้ในอนาคตกาลเบื้องหน้าต่อไปเป็นใจ ความว่า (บางคำ "ผู้เขียน" ขอเกลาสำนวนที่ฟุ่มเฟือยออกไปบ้าง)

"...เมื่อศาสนาพระตถาคตครบ ๕๐๐๐ ปีแล้ว ฝูงสัตว์ก็มีอายุถอยลงคงอยู่ ๑๐ ปีเป็นอายุขัย ครั้งนั้นแล... จะบังเกิดมหาภัยเป็นอันมาก มี **"สัตถันตรกัป"** คือเป็นกัปที่มนุษย์ทั้งหลายจะวุ่นวายเป็นโกลาหล เกิดรบพุ่งฆ่าฟันซึ่งกันและกัน จะจับไม้และใบหญ้าก็กลายกลับเป็นหอกดาบแหลนหลาว อาวุธน้อยใหญ่ไล่ทิ่มแทงกัน ฝูงมนุษย์ทั้งหลายที่มีปัญญาก็หนีไปซุกซ่อนตัวอยู่ในซอกห้วยหุบเขา จะเหลืออยู่ก็แต่มนุษย์ที่มีปัญญา นอกกว่านั้นแล้วก็ถึงซึ่งพินาศฉิบหายเป็นอันมาก

เมื่อพ้น ๗ วันล่วงไปแล้วมนุษย์ทั้งหลายที่ซ่อนเร้นอยู่นั้นเห็นสงบสงัดเสียงคนก็ออกมาจากที่ซ่อนเร้น ครั้นเห็นซึ่งกันและกัน ก็มีความสงสารรักใคร่กันเป็นอันมาก เข้าสวมสอดกอดรัด ร้องไห้กันไปมา บังเกิดมีความเมตตากรุณากันมากขึ้นไป ครั้นตั้งอยู่ใน "เมตตาพรหมวิหาร" แล้วก็อุตสาหะรักษาศีล ๕ จำเริญ กรรมฐานภาวนาว่า

"อะยัง อัตตะภาโว.. อันว่ากายของอาตมานี้ **อนิจจัง..** หาจริงมิได้ **ทุกขัง...** เป็นกองแห่งทุกข์ฝ่ายเดียว หาสัญญาสำคัญมั่นหมายมิได้ด้วยกายอาตมาไม่มีแก่นสาร..."

เมื่อมนุษย์ทั้งหลายปลงปัญญาเห็นในกระแสพระกรรมฐานภาวนาดังนี้เนือง ๆ อายุของมนุษย์ทั้งหลายก็วัฒนาจำเริญขึ้นไป ที่มีอายุ ๑๐ ปีเป็นอายุขัยนั้น ค่อยทวีขึ้นไปถึง ๒๐ ปีเป็นอายุขัย ค่อยทวี

ขึ้นไปทุกชั้นทุกชั้น จนอายุได้ร้อย พัน หมื่น แสน โกฏิ จนถึง อสงไขยหนึ่ง

ครั้นนานไปเห็นว่าไม่รู้จักความตายแล้ว ก็มีความประมาท มิได้ปลงใจลงในกอง **ทุกขัง อนิจจัง อนัตตา** อายุก็ถอยน้อย ลงมาทุกทีจนถึง ๘ หมื่นปี ฝนก็ตกเป็นฤดูคือ ๕ วันตก ๑๐ วันตก ใน "ชมพูทวีป" ทั้งปวงมีพื้นแผ่นดินราบคาบสม่ำเสมอ เป็นอันดี

เกตุมดีราชธานี

ครั้งนั้น **กรุงพาราณสี** เปลี่ยนนาม ชื่อว่า **เกตุมดี** โดย ยาวได้ ๑๖ โยชน์ โดยกว้างได้ ๑ โยชน์ มีไม้กัลปพฤกษ์เกิดทั้ง ๔ ประตูเมือง มีแก้ว ๗ ประการ ประกอบเป็นกำแพงแก้ว ๗ ชั้นโดยรอบพระนคร

ครั้งนั้น **มหานหการเทพบุตร** ก็จุติลงมาเกิดเป็นพระเจ้าจักรพรรดิราช ทรงพระนามว่า พระเจ้าสังขจักรพรรดิ เสวยศิริราชสมบัติในเกตุมดีราชธานี เป็นพระราชาที่ทรงธรรม ครอบครองแผ่นดินมีมหาสมุทรทั้ง ๔ เป็นขอบเขต และในท่ามกลางพระนครนั้นมี **"ปราสาท"** อันสำเร็จแล้วด้วยแก้ว ๗ ประการ ผุดขึ้นมาจากมหาคงคาลอยขึ้นมายังนภากาศ มาตั้งอยู่ในท่ามกลางพระนคร ปราสาทแก้วนี้ในสมัยพุทธกาลเป็นปราสาทแห่ง "พระเจ้ามหาปนาท" (ในตอนนี้จะขอแทรกประวัติไว้ด้วยดังนี้)

ประวัติพระเจ้ามหาปนาท

อันว่าปราสาทของพระเจ้ามหาปนาทนั้น เป็นปราสาทที่ **ท้าวสักกเทวราช** ตรัสสั่ง **วิษณุกรรมเทพบุตร** ลงมาสร้างถวายพระราชา กล่าวคือ..สมัยก่อนที่พระพุทธเจ้าจะทรงอุบัติขึ้นนั้น ยังมีช่างเสื่อลำแพน ๒ คนพ่อลูก ได้พากันสร้างบรรณศาลาแล้วด้วย ไม้อ้อและไม้มะเดื่อ เพื่อถวายแด่พระปัจเจกพุทธเจ้าแล้วทั้ง ๒ คนก็ช่วยกันอุปถัมภ์บำรุง พระปัจเจกพุทธเจ้านั้นด้วยปัจจัย ๔

ครั้นพ่อลูก ๒ คนนั้นตายแล้ว จึงได้ไปบังเกิดในเทวโลก ส่วนบิดายังอยู่ในเทวโลก ฝ่ายบุตรได้จุติจากเทวโลก ลงมาเกิดเป็นพระราชโอรสของ **พระเจ้าสุรุจิ** และ **พระนางสุเมธาเทวี** มีพระนามว่า **มหาปนาทกุมาร** เวลาได้เสวยราชย์แล้ว จึงมีพระนามว่า **พระเจ้ามหาปนาท** ต่อมาท้าวสักกเทวราชได้ตรัสสั่งให้วิษณุ กรรมเทพบุตรลงมาสร้างปราสาทถวายแก่พระเจ้ามหาปนาทนั้นทั้งนี้ ด้วยอำนาจแห่งบุญญาธิการที่ได้เคยสร้างบรรณศาลาถวายแด่พระปัจเจกพุทธเจ้า ปราสาทแก้ว ๗ ประการนี้ สูง ๒๕ โยชน์ จำนวน ๗ ชั้น ยาว ๙ โยชน์ กว้าง ๘ โยชน์

ครั้นพระเจ้ามหาปนาทสวรรคตแล้ว ปราสาทนั้นก็ได้เลื่อนลงไปสู่กระแสมหาคงคา ในที่ตั้งบันไดปราสาทนั้นได้กลายเป็น บ้านเมืองขึ้นเมืองหนึ่งชื่อว่า **ปยาคปติฏฐนคร** ที่ตรงยอดปราสาทนั้นได้กลายเป็นหมู่บ้านชื่อว่า **โกฏิคาม**

ในเวลาต่อมา เมื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงพระนามว่า **พระสมณโคดม** อุบัติขึ้นในโลกแล้ว เทพบุตรองค์นี้ ซึ่งมีนามว่า **นฬการเทพบุตร** จึงได้จุติลงมาเกิดเป็นบุตรเศรษฐี มีนามว่า **ภัททชิ** เป็นผู้มีทรัพย์ ๘๐ โกฏิ มีปราสาทถึง ๓ หลัง เป็นที่ยับยั้งอยู่ในฤดูทั้ง ๓

หลังจากได้ฟังธรรมจากพระพุทธเจ้าก็ได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ เมื่อกราบทูลขอบรรพชาแล้วจึงเข้าไปนั่งเข้าฌานอยู่ที่โคนต้นไม้แห่งหนึ่ง ริมฝั่งแม่น้ำคงคา ฝ่ายชาวบ้านโกฏิคามได้ยกเรือทานถวายพระภิกษุสงฆ์ เวลาสมเด็จพระพุทธองค์เสด็จลงประทับในเรือแล้ว โปรดให้พระภัททชิ ไปในเรือลำเดียวกันด้วย พอไปถึงกลางแม่น้ำคงคา สมเด็จพระบรมศาสดา จึงตรัสถามว่า

"ดูก่อน...ภัททชิ.! ปราสาทแก้วที่เธอเคยอยู่ในเมื่อครั้งเป็นพระเจ้า มหาปนาทนั้นอยู่ที่ไหน?"

พระภัททชิกราบทูลว่า "จมอยู่ตรงนี้...พระเจ้าข้า"

บรรดาภิกษุทั้งหลายที่เป็นปุถุชนก็พากันร้องกล่าวโทษว่า พระภัททชิอวดมรรคผล องค์สมเด็จพระทศพลจึงตรัสบอกพระภัททชิ ให้แก้ความสงสัยของภิกษุทั้งหลาย พระเถระถวายบังคมแล้วก็บันดาล ปลายนิ้วเท้าลงไปคีบยอดปราสาทอันสูงได้ ๒๕ โยชน์นั้นขึ้นมาจาก แม่น้ำคงคา ไปปรากฏอยู่บนอากาศสูงจากพื้นน้ำได้ถึง ๓ โยชน์ แล้ว ปล่อยไปในแม่น้ำคงคา มหาชนทั้งหลายก็หมดความสงสัย องค์สมเด็จ พระจอมไตรจึงตรัสว่า ปราสาท หลังนี้ **พระภัททชิ** เคยอยู่มาตั้งแต่ ครั้งเป็นพระเจ้ามหาปนาท

มีคำถามว่า เพราะเหตุใด ปราสาทหลังนั้นจึงยังไม่อันตรธาน

มีคำแก้ว่า เป็นเพราะอานุภาพแห่งช่างเสื่อลำแพน ซึ่งเป็นบิดา ในชาติปางก่อน อันมีนามกรว่า **มหานฬการเทพบุตร** จะจุติ ลงมาเป็น พระเจ้าจักรพรรดิปกครองโลก ทรงพระนามว่า **พระเจ้าสังขจักร** แล้ว พระพุทธองค์จึงทรงตรัสต่อไปว่า

"ดูก่อนภิกษุทั้งหลายพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงพระนามว่า**เมตไตรย** อุบัติขึ้นในโลกแล้ว พระองค์จักแสดงธรรมมีคุณอันดีในเบื้องต้น ท่ามกลาง และที่สุด พร้อมทั้งอรรถะพยัญชนะ จักประกาศพรหมจรรย์บริสุทธิ์ บริบูรณ์สิ้นเชิง และจักปกครอง พระภิกษุสงฆ์หลายพัน เหมือนกันกับเราตถาคตในบัดนี้

พระเจ้าสังขจักรนั้น จักเสวยราชย์อยู่ที่ปราสาทของพระเจ้ามหาปนาท อันมีมาในอดีตกาลนั้น แล้วจักทรงสละปราสาทนั้น ให้เป็นทานแก่สมณพราหมณ์ คนกำพร้า คนเดินทางไกล คนขอทานทั้งหลาย แล้วจักปลงผมและหนวด นุ่มห่มผ้าย้อมน้ำฝาด ออกบรรพชาในสำนักของพระศาสดาผู้ทรงพระนามว่า **พระเมตไตรย** แล้วจักออกจากหมู่อยู่แต่ผู้เดียว จักไม่ประมาท จะมีความเพียร จะมีใจตั้งมั่น แล้วจะสำเร็จที่สุดแห่งพรหมจรรย์ อันเป็นสิ่งยอดเยี่ยมและปรารถนาของกุลบุตรทั้งหลายผู้บรรพชาในไม่ช้า"

สมัยต่อมาพระเจ้าสังขจักรได้เสวยราชสมบัติในเกตุมดีนั้น ปราสาทแก้วก็ผุดขึ้นมาจากแม่น้ำคงคาด้วยอานุภาพแห่งผลบุญที่เคยร่วมกันกับลูกชาย ถวายภัตตาหาร ผ้าไตรจีวร และสร้างบรรณศาลาถวายแด่พระปัจเจกพุทธเจ้าให้มีความสุขสบาย ด้วยอานิสงส์มหาศาลนี้ จึงได้เกิดมาเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ประดับไป ด้วยหมู่พระสนม แสนสาวสุรางค์ทั้งหลายประมาณ ๘ หมื่น ๔ พันองค์ มีพระราชโอรสมากกว่า ๑ พันพระองค์ ซึ่งล้วนแล้วแต่แกล้วกล้า สามารถย่ำยีเสียซึ่งเสนาของผู้อื่น

แก้ว ๗ ประการ

พระราชโอรสองค์ใหญ่ทรงพระนามว่า **อชิตราชกุมาร** เจ้าอชิตราชกุมารนั้นดำรงตำแหน่งเป็น**ปรินายกแก้ว**แห่งสมเด็จพระราชบิดาผู้เป็นพระยาบรมสังขจักร อันบริบูรณ์ไปด้วยแก้ว ๗ ประการคือ **จักรแก้ว ๑ นางแก้ว ๑ แก้วมณีโชติ ๑ ช้างแก้ว ๑ ม้าแก้ว ๑ คหบดีแก้ว ๑ ปรินายกแก้ว ๑** อันว่าสมบัติของ พระเจ้าจักรพรรดินั้นย่อมมีทุกสิ่งทุกประการ เป็นที่เกษมสานต์ ยิ่งนักเหลือที่จะพรรณนาได้ในกาลนั้น

ฝ่ายว่า **มหาปุโรหิตผู้ใหญ่** ของสมเด็จพระเจ้าสังขจักรนั้น เป็นมหาพราหมณ์ประกอบไปด้วยอิสริยยศเป็นอันมาก หาผู้จะเปรียบเสมอมิได้ มีนามปรากฏว่า **สุตพราหมณ์** นางพราหมณี ผู้เป็นภรรยานั้นมีนามว่า **นางพราหมณวดี**

ในกาลนั้น สมเด็จพระบรมโพธิสัตว์ **พระศรีอาริยเมตไตรย** รับอาราธนาจากบรรดาเทพเจ้าทั้งหลายแล้ว ก็จุติลงมาจากสวรรค์ชั้นดุสิตลงมาถือกำเนิดในครรภ์แห่งนางพราหมณวดี ภรรยาแห่งมหาปุโรหิตพราหมณ์ผู้ใหญ่ ในวันเพ็ญเดือน ๘ ขึ้น ๑๕ ค่ำ เวลาปัจจุสมัยใกล้รุ่งพร้อมด้วยอัศจรรย์ทั้งหลาย ๑๒ ประการ

คือเหล่าเทพยดาพากันกระทำสักการบูชาดังห่าฝนตกลงในกลางอากาศ แล้วมีปรางค์ปราสาททั้ง ๓ ผุดขึ้นมา เพื่อจะให้ เป็นที่สำราญแห่งพระบรมโพธิสัตว์เจ้า ปราสาทหลังที่ ๑ ชื่อว่า **ศิริวัฒนะ** ปราสาทหลังที่ ๒ ชื่อว่า **สิทธัตถะ** ปราสาทหลังที่ ๓ ชื่อว่า **จันทกะ** ปรางค์ปราสาททั้ง ๓ นี้เป็นที่จำเริญพระศิริสวัสดิ มงคล ควรจะให้สำเร็จ

ประโยชน์ทุกประการ ปรากฏงามดังดวง พระจันทร์ แล้วหอมฟุ้งไปด้วยกลิ่นอันหอมมิรู้ขาด เดียรดาษ ไปด้วยนางนาฏพระสนม ประมาณ ๗ แสนคน

ส่วนสมเด็จพระอัครมเหสีแห่งสมเด็จพระศรีอาริยเมตไตรยบรมโพธิสัตว์เจ้านั้นทรงพระนามว่า**พระนางจันทมุขี**เป็นประธานแห่งนางบริวารทั้งหลาย ๗ แสน มีพระราชโอรสองค์หนึ่ง ทรงพระนามว่า **พราหมณ์วัฒนกุมาร**

เมื่อพระมหาบุรุษผู้ประเสริฐทรงพระเกษมสำราญอยู่ในปราสาททั้ง ๓ ควรแก่ฤดูโดยนิยมดังนี้ จนพระองค์มีพระชนม์ได้ ๘ หมื่นปี แล้วจึงเสด็จขึ้นสู่รถแก้วอันเป็นทิพย์วิมานมีศิริหา เสมอมิได้ เสด็จไปประพาสอุทยานทอดพระเนตร เห็นนิมิตรทั้ง ๔ ประการนี้เป็น "เทวทูต" ยังธรรมสังเวชให้เกิดขึ้น ก็มีพระทัย น้อมไปในบรรพชา พิจารณาเห็นเพศสมณะนั้นเป็นอารมณ์

ในขณะนั้น อันว่าปรางค์ปราสาทแก้วซึ่งทรงพระสำราญ ยับยั้งอยู่นั้นก็ลอยไปในอากาศ พร้อมทั้งพระราชโอรสและหมู่ นางกัลยาทั้งหลายไปกับปรางค์ปราสาทครั้งนั้นเปรียบประดุจดังว่าพญาหงส์ทองบินไปในเวหา ฝ่ายฝูงเทวดาทั้งหลายในหมื่นจักรวาล ก็ชวนกันถือเครื่องสักการบูชา ต่างเหาะตามมากระทำ สักการบูชาในอากาศเนืองแน่นกันมากเป็นอเนกอนันต์ บรรดาท้าวพระยามหากษัตริย์ทั้งหลาย ๘ หมื่น ๔ พันพระนครก็ดี และชาวนิคมชนบททั้งหลายก็ดีก็ชวนมากระทำสักการบูชาด้วย ดอกไม้และของหอมมีประการต่าง ๆ เต็มเดียรดาษกลาดเกลื่อนไปทั้งชมพูทวีป เหล่าพวกอสูรทั้งหลายก็เข้าแวดล้อมพิทักษ์รักษา ปรางค์ปราสาท

ฝ่ายพญานาคราชนั้นกระทำสักการบูชาด้วยแก้วมณี พญาสุวรรณราชปักษีกระทำสักการบูชาด้วยแก้วมณี อันเป็นเครื่องประดับตน เหล่าคนธรรพ์ทั้งหลายนั้นกระทำสักการบูชาด้วยเครื่องทิพย์ดุริยางค์ฟ้อนรำมีประการต่าง ๆ

เมื่อองค์สมเด็จพระบรมโพธิสัตว์ศรีอาริยเมตไตรยเจ้าเสด็จออกบรรพชานั้น ฝูงเทพยดา อินทร์พรหม ยมยักษ์ และมนุษย์ นาค ครุฑ คนธรรพ์ทั้งหลาย กระทำสักการบูชา ฝ่าย พระเจ้าสังขจักร พร้อมด้วยข้าราชบริพารทั้งหลาย ก็ได้เสด็จไป ที่ใกล้แห่งสมเด็จพระบรมโพธิสัตว์ ครั้งนั้นมหาชนทั้งหลายทั้งปวง มีความปรารถนาจะบรรพชาแล้วก็พากันลอยไปในอากาศพร้อมด้วยพระบรมโพธิสัตว์เจ้าด้วยเดชานุภาพแห่งบรมจักร และอานุภาพแห่งพระศรีอาริยเมตไตรยบรมโพธิสัตว์นั้น

ครั้นเสด็จถึงควงไม้พระศรีรัตนมหาโพธิ คือ **ไม้กากะทิง** แล้ว ปราสาทแก้วก็เลื่อนลอยลงจากอากาศใกล้ในที่ปริมณฑล ไม้มหาโพธินั้น ฝ่ายท้าวมหาพรหมก็เชิญซึ่งพานผ้ากาสาวพัตร์ กับเครื่องบริขารทั้ง ๘ น้อมเข้าไปถวายสมเด็จพระบรมโพธิสัตว์ แล้วพระองค์จึงชักเอาพระแสงดาบแก้วตัดพระเกศาให้ขาดแล้ว ก็โยนขึ้นไปในอากาศ ก็ถือเครื่องบริขารทั้ง ๘ ประการ ทรงเพศบรรพชาเสร็จแล้ว ส่วนว่าบริวารทั้งหลายนั้น ก็ชวนกันบวชตาม สมเด็จพระโพธิสัตว์เจ้าเป็นอันมาก

ฝ่ายพระมหาบุรุษราชองค์พระศรีอาริยเมตไตรยเจ้านั้น กระทำความเพียรอยู่ที่ใกล้พระมหาโพธิสิ้นประมาณ ๗ วัน ใน เมื่อเวลาเย็น

พระองค์ก็เสด็จเข้าไปสู่ควงไม้พระมหาโพธิขึ้นทรงนั่งเหนือรัตนบัลลังก์คือพระที่นั่งแก้ว แล้วทรงระลึกชาติของพระองค์ด้วย **ปุพเพนิวาสานุสติญาณ** ได้ทรงเห็นโดยลำดับกัน ประจักษ์แจ้งในปฐมยาม

ครั้งล่วงเข้ามัชฌิมยามทรงเห็นซึ่งการเกิดและตายแห่งสัตว์ทั้งหลายด้วย **ทิพจักขุญาณ** ครั้นล่วงไปในปัจฉิมยามที่สุดนั้น พระองค์ได้ทรงตรัสรู้อริยสัจจธรรม ที่เรียกว่า **อาสวักขยญาณ** คือบรรลุอภิเษกสัมโพธิญาณ เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าปรากฏเป็นพระพุทธคุณทั่วโลกธาตุ แล้วพระองค์ก็ยังมนุษย์ทั้งหลายประมาณแสนโกฏิ ให้ดื่มกินซึ่งน้ำอมฤตรส คือพระสัทธรรม เห็นพระนิพพานอันมิได้รู้แก่รู้ตาย เป็นธรรมาภิสมัย ให้บังเกิดแก่ฝูงเทพยดาและมนุษย์ทั้งหลายได้ตรัสรู้มรรค และผลหาประมาณมิได้

พระพุทธลักษณะ

สมเด็จพระศรีอาริยเมตไตรยมีพระรูปพระโฉมงดงาม ตามพระพุทธลักษณะครบถ้วนทุกประการ คือพระองค์มีพระ วรกายสูงได้ ๘๘ ศอก พระองค์ใหญ่กว้างได้ ๒๕ ศอก ตั้งแต่ฝ่าพระบาทถึงพระชานุ (เข่า) มีประมาณ ๒๒ ศอก ตั้งแต่พระชานุขึ้นไปถึงพระนาภี (ท้อง) ประมาณ ๒๒ ศอก ตั้งแต่พระนาภีขึ้นไปถึงพระรากขวัญ (ไหปลาร้า) ทั้ง ๒ ประมาณ ๒๒ ศอก ตั้งแต่พระรากขวัญขึ้นไปถึงพระเศียรเกล้าที่สุดยอดพระอุณหิตเปลวพระพุทธรัศมีนั้น ประมาณ ๒๒ ศอก เสมอกันทั้ง ๔ ส่วน พระรากขวัญทั้ง ๒ แต่ละอันนั้นยาวได้ ๕ ศอก อันว่าพระหัตถ์ทั้ง ๒ ซ้ายขวานั้น ยาวได้ ๔๐ ศอก ใน ระหว่างภายในแห่งพระพาหา

(แขน) ทั้ง ๒ ซ้ายขวานั้นมีประมาณ ๒๕ ศอก พระอังคุลี (นิ้ว) แต่ละอันยาวได้ ๕ ศอก ฝ่าพระหัตถ์ แต่ละข้างกว้างได้ ๕ ศอก พระศอ (คอ) โดยกลมรอบมีประมาณ ๕ ศอก โดยยาวก็ ๕ ศอก

พระโอษฐ์ (ปาก) เบื้องบนเบื้องล่างกว้าง ๑๐ ศอก เสมอกันเป็นอันดี พระชิวหา (ลิ้น) อยู่ภายในพระโอษฐ์ยาว ๑๐ ศอก พระนาสิก (จมูก) สูงยาวลงมาได้ ๗ ศอก ดวงพระเนตรทั้ง ๒ โดยกว้างได้ ๗ ศอก แววพระเนตรทั้ง ๒ ข้าง ที่ดำกลมเป็น ปริมณฑลอยู่นั้นมีประมาณ ๕ ศอก พระขนง (คิ้ว) แต่ละข้าง ยาวได้ ๕ ศอก ในระหว่างพระขนงทั้ง ๒ กว้างได้ ๔ ศอก พระกรรณ (หู) ทั้ง ๒ แต่ละข้างยาวได้ ๗ ศอก ดวงพระพักตร์นั้น เป็นปริมณฑลกลมดังดวงพระจันทร์เมื่อวันเพ็ญมีประมาณ กลมได้ ๒๕ ศอก

ต้นไม้ที่จะตรัสรู้

ลำดับนี้... จะพรรณนาไม้พระศรีรัตนมหาโพธิต่อไป อันว่าต้นไม้กากะทิง ที่เป็นไม้ศรีมหาโพธินั้น มีปริมณฑลไปได้ ๑๒๐ ศอก มีกิ่งทั้ง ๕ โดยรอบนั้นก็ได้ ๑๒๐ ศอก แต่ต้นขึ้นไปสุดปลายกิ่งนั้นได้ ๒๔๐ ศอก โดยสูงสะกัดเป็นปริมณฑลเหมือนกัน มีใบสดเขียวอยู่เป็นนิจกาล ทรงดอกและเกสรหอมฟุ้งขจรมิรู้ขาด เปรียบประดุจดอกปาริชาติในดาวดึงส์สวรรค์ฉะนั้น

สมเด็จพระศรีอาริยเมตไตรยทรงมีลักษณธมหาบุรุษครบถ้วนทั้ง ๓๒ ประการ ประกอบไปด้วยพระฉัพพรรณรังสี พระพุทธรัศมี ๖ ประการ สว่างออกจากพระวรกายเป็นอันงามประดุจดังว่าท่อสุวรรณ

ธาราน้ำทองอันไหลหลั่งออกมาเต็มเปี่ยมบริบูรณ์ไปด้วยสุขทุกเมื่อ มีสติระลึกถึงพระพุทธคุณเป็นอารมณ์เนือง ๆ

ด้วยเดชานุภาพแห่งพระพุทธคุณนั้น มนุษย์ทั้งหลายก็ได้บริโภคซึ่งโภชนาหารแต่เนื้อแห่งข้าวสารสาลี อันบังเกิดมีมาเองได้ประดับประดาร่างกายและผ้านุ่งผ้าห่ม เครื่องอาภรณ์ต่าง ๆ แต่ต้นไม้กัลปพฤกษ์ ประพฤติเลี้ยงชีวิตเป็นบรมสุข

ปางเมื่อพระพุทธองค์ผู้ทรงสวัสดิโสภาคเป็นอันงามทรงพระนามว่า "พระศรีอาริยเมตไตรยเจ้า" ตรัสแสดงพระสัทธรรมเทศนา "พระธรรมจักกัปปวัตนสูตร" นั้น มนุษย์และเทพยดาทั้งหลายได้ซึ่งบรรลุมรรคผลธรรมวิเศษ ประมาณ ๓ แสนโกฏิ

อันว่าองค์พระศรีอาริยเมตไตรยทรงสร้างพระบารมีมาสิ้นกาลช้านานถึง ๑๖ อสงไขยกำไรแสนกัป มีศีลบารมี ทานบารมี เป็นต้น เต็มบริบูรณ์

พระเจ้าสังขจักร

การบำเพ็ญบารมีของพระองค์ครั้งหนึ่งปรากฏชัดเจนเป็นปรมัตถบารมี อันยิ่งยอดกว่าพระบารมีทั้งปวง ฉะนั้นสมเด็จองค์ปัจจุบันจึงนำมาซึ่งอดีตนิทานแห่งการสร้างพระบารมีของพระศรีอาริยเมตไตรยมาตรัสแสดงแก่ **พระสารีบุตร** มีใจความว่า

อตีเต กาเล.. ในกาลล่วงมาช้านาน ได้มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอุบัติขึ้นในโลกพระองค์หนึ่ง ทรงพระนามว่า **พระสิริมิตร** ครั้งนั้นพระศรีอาริยเมตไตรยได้เสวยศิริราชสมบัติใน เมืองอินทปัตร

มหานคร ทรงพระนามว่า **บรมสังขจักร** มีแก้ว ๗ ประการ อยู่มาในกาลวันหนึ่ง พระเจ้าสังขจักรเสด็จนั่งอยู่ภายใต้เศวตฉัตร มีพระทัยปรารถนาว่า ผู้ใดมาบอกข่าวว่า **พระพุทธรัตนะ พระธรรมรัตนะ พระสังฆรัตนะ** บังเกิดมีแล้ว พระองค์จะสละราชสมบัติบรมจักร พระราชทานให้แก่บุคคลผู้นั้นแล้ว พระองค์ก็จะเสด็จพระราชดำเนินไปยังองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า

ในกาลนั้น ยังมีกุลบุตรเข็ญใจผู้หนึ่ง ไปบรรพชาเป็นสามเณรอยู่ในพระพุทธศาสนา ด้วยมารดาของสามเณรเป็นทาสีอยู่ในตระกูลหนึ่ง สามเณรนั้นคิดแสวงหาทรัพย์จะไปให้แก่มารดา เพื่อให้พ้นจากการเป็นทาสรับใช้ จึงเที่ยวไปโดยลำดับจนถึงกรุงอินทปัตร ฝูงมหาชนชาวพระนครไม่รู้จักว่าสามเณรเป็นอย่างไร ครั้นเห็นเข้าก็สงสัยว่าเป็นมหายักษ์ต่างก็พากันจับไม้ไล่ทุบตีสามเณร ฝ่ายสามเณรมีความกลัวก็วิ่งหนีมหาชนเข้าไปจนถึงพระราชวัง ไปยืนอยู่ตรงพระพักตร์ของพระราชา พระองค์จึงตรัสถามว่า มานพนี้มีนามว่าอย่างไร?

เจ้าสามเณรจึงกราบทูลว่าอาตมภาพมีนามว่า “สามเณร” จึงตรัสถามว่า สามเณรนั้นด้วยเหตุใด สามเณรจึงทูลว่า ข้าพเจ้ามีนามว่าสามเณรนั้น ด้วยเหตุว่าข้าพเจ้ามิได้กระทำบาปในภายนอกแล้วตั้งอยู่ภายในแห่งกุศล เหตุดังนั้นจึงมีนามว่า “สามเณร” พระองค์ก็ทรงตรัสถามต่อไปว่า นามกรของท่านนั้น บุคคลผู้ใด ตั้งให้แก่ท่าน สามเณรจึงทูลว่า พระอาจารย์ของข้าพเจ้าตั้งให้

พระองค์จึงตรัสถามอีกว่า อาจารย์ของท่านนั้นชื่อใด สามเณรจึงถวายพระพรว่า อาจารย์ของอาตมาท่านมีนามว่า “ภิกษุ” จึงตรัสถาม

ต่อไปว่า พระอาจารย์ของท่านนั้นมีนามว่า "ภิกษุ" ด้วยเหตุอะไร สามเณรจึงทูลว่า อาจารย์ของข้าพเจ้านั้นชื่อ "รัตนะ" เป็นแก้วอันหาค่ามิได้

ครั้นพระราชาได้ทรงสดับว่า "พระสังฆรัตนะ" ในพระพุทธศาสนาหาได้เป็นอันยากยิ่งนัก พระองค์ก็มีความชื่นชมยินดีหาที่จะอุปมามิได้ คำนึงอยู่ในพระราชหฤทัยว่า จะเสด็จลงจากพระราชอาสน์ไปทรงนมัสการเจ้าสามเณร

ในทันใดนั้นเอง...พระวรกายของพระองค์ก็ลอยไปตกลง ตรงหน้าเจ้าสามเณรด้วยอำนาจแห่งธรรมปีติ ด้วยเดชะที่พระองค์มีความเลื่อมใสในคุณพระสังฆรัตนะ ดอกปทุมชาติ คือดอก บัวก็บังเกิดผุดขึ้นรองรับพระองค์ไว้มิได้เป็นอันตราย จึงถวาย นมัสการเจ้าสามเณรโดยเบญจางคประดิษฐ์ แล้วจึงตรัสถามต่อ ไปว่า "พระสังฆรัตนะ" อาจารย์ของท่านนั้น บุคคลผู้ใดให้นามกร

เจ้าสามเณรก็ทูลว่า อาจารย์ของข้าพเจ้านั้น คือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ทรงพระนามว่า **"พระสิริมิตร"** พระองค์โปรดประทานให้นามว่า **"พระสังฆรัตนะ"** แก่พระอาจารย์ของข้าพเจ้า พระเจ้าสังขจักรบรมโพธิสัตว์เจ้า ผู้ทรงพระอุตสาหะรอ การสดับข่าวว่า เมื่อใดพระพุทธเจ้าจะทรงอุบัติขึ้นในโลก ครั้น ได้ทรงฟังสามเณรออกวาจาว่าองค์สมเด็จพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วพระองค์ก็ถึงกับทรงวิสัญญีภาพ คือสลบ ลงอยู่ตรงนั้นเอง

ครั้นพระองค์ได้พระสติขึ้นมา จึงตรัสถามสามเณรอีกว่า ดูก่อน...เจ้าสามเณรผู้เจริญ บัดนี้ องค์สมเด็จพระพุทธเจ้าเสด็จประทับอยู่

ที่ไหน สามเณรจึงทูลว่า สมเด็จพระบรมศาสดาเสด็จยับยั้งอาศัยอยู่ใน **บุพพารามวิหาร** อันมีอยู่ในทิศอุดร คือ ทางเหนือของกรุงอินทปัตรนี้ ไปไกลกันมีประมาณ ๑๖ โยชน์ ครั้น ได้ทรงสดับข่าวจากสามเณรว่า สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าบังเกิดแล้วในโลก จึงตรัสว่าดูก่อน...สามเณร! หากว่าองค์สมเด็จพระสัพพัญญูเจ้าเสด็จอยู่ในทางทิศใดเราก็จะไปในประเทศทิศนั้น

สมเด็จพระเจ้าสังขจักรบรมบพิตรผู้ประเสริฐ หาความห่วงใยในศิริราชสมบัติบรมจักรของพระองค์ไม่ ด้วยมีพระทัยนั้นผูกพันอยู่ในการที่จะได้พบเห็นองค์สมเด็จพระศรีสรรเพชรเป็นที่ยิ่งอย่างอุกฤษฏ์ ก็กระทำการราชาภิเษกเจ้าสามเณรนั้น ให้สึกออกมาเสวยราชสมบัติแทนพระองค์เป็นพระราชาอันประเสริฐ

ครั้นกระทำการราชาภิเษกเจ้าสามเณรแล้ว เสด็จลำพังแต่เพียงพระองค์เดียว มีพระทัยเฉพาะต่อทิศอุดรตั้งพระทัยไปสู่บุพพารามวิหารอันเป็นที่ประทับแห่งองค์สมเด็จพระสิริมิตรสัมมาสัมพุทธเจ้าแต่พระเจ้าสังขจักรเป็นสุขุมาลชาติ พระสรีรกาย นั้นละเอียดอ่อนเป็นอันดี เมื่อเสด็จพระราชดำเนินไปตามหนทาง แต่พระบาทเปล่าเพียงเวลาวันเดียวเท่านั้น พระบาททั้งสองข้างก็แตกจนพระโลหิตไหลไปตามฝ่าพระบาททั้งสอง

เมื่อพระบาททั้งสองบาดเจ็บจนเดินไปมิได้แล้ว ในกาลนั้นพระองค์ก็ลงนั่งคุกเข่าคลานไปทีละน้อย ไปตามหนทางที่เจ้าสามเณรบอกมานั้นไม่ยอมละเสียซึ่งความเพียร ครั้นล่วงไปถึง ๔ วัน พระหัตถ์ซ้ายขวาและพระชงฆ์ (แข้ง) ทั้งสองข้างนั้นก็แตกช้ำ โลหิตไหลออกมา

จะคุกคลานไปก็มิได้ให้เจ็บปวดแสนสาหัส เห็นขัดสนพระทัยนักแล้ว ถึงกระนั้นพระองค์จะได้คิดท้อถอยย้อน รอยกลับคืนมาหามิได้ ทรงมุ่งมั่นในพระทัยว่า จะต้องไปให้ถึง สำนักขององค์สมเด็จพระจอมไตรให้จงได้

ครั้นพระองค์คุกคลานมิได้แล้ว ก็ทรุดลงพังพาบไถลไปแต่ทีละน้อย ด้วยพระอุระ (อก) ของพระองค์ ประกอบไปด้วยทุกขเวทนาเหลือที่จะอดกลั้น พระองค์ยึดหน่วงเอาพระพุทธคุณของสมเด็จพระพุทธองค์เป็นอารมณ์ ด้วยเจตนาใคร่จะทรงพบเห็นพระองค์ผู้ทรงประเสริฐยิ่งกว่าใครในโลก แล้วก็ทรงอดกลั้นซึ่งทุกขเวทนานั้นเสีย หาได้ทรงอาลัยในพระวรกายของพระองค์ไม่

ครั้งนั้น สมเด็จพระสิริมิตรสัพพัญญูผู้ประเสริฐ พระองค์ทรงพระมหากรุณาเล็งแลดูสัตว์โลกทั้งหลายด้วยพระสัพพัญญุตญาณ ก็รู้แจ้งเห็นด้วยกำลังความเพียรของพระเจ้าสังขจักรนั้นเป็นอุกฤษฎ์ยิ่งโดยวิเศษแล้วก็มิใช่อื่นมิใช่ไกล เป็นหน่อพระพุทธางกูรพุทธพงศ์วงศ์เดียวกันกับพระตถาคตนั่นเอง สมควรที่ตถาคตจักเสด็จไปสู่ที่ใกล้แห่งบรมสังขจักร

เมื่อพระพุทธองค์ทรงพระดำริแล้ว ก็เสด็จพระพุทธดำเนินมาด้วยพระศิริวิลาสเป็นอันงาม แล้วพระองค์กระทำอิทธิฤทธิ์ เนรมิตพระวรกายของพระองค์ให้อันตรธานหาย กลับกลายเป็น มานพน้อยขึ้นขับรถทวนมรรคามาเฉพาะหน้าแห่งสมเด็จพระบรมสังขจักรนั้นแล้ว สมเด็จพระพุทธสัพพัญญูเจ้าจึงร้องถามไปว่า ผู้ใดมานอนอยู่กลางทางขวางหน้ารถเรา จงหลีกไปเสีย..เรา จะขับรถไป..!

ฝ่ายพระบรมโพธิสัตว์เจ้าจึงตรัสตอบว่า ดูก่อน...นายสารถี ผู้ขับรถท่านจะมาขับเราไปให้พ้นจากหนทางนั้นด้วยเหตุใดตัวเราผู้รู้จัก คุณสมเด็จพระจอมไตรเป็นอารมณ์ยิ่งนัก หากแต่นายสารถีจะยั้งรถ ของท่านให้หลีกเราไปเสียจึงจะสมควรถ้าท่านไม่หลีกก็ให้ท่านขับรถ ไปเหนือหลังเราเถิดซึ่งจะให้เราหลีกนั้นเรา หาหลีกไม่ แล้วจึงมี พระพุทธฎีกาตรัสว่า ถ้าท่านจะไปยังสำนักพระพุทธเจ้าแล้ว จงมา ขึ้นรถไปกับเราเถิด เราจะพาท่านไปให้ถึง สำนักสมเด็จพระประทีปแก้ว ให้สมดังความปรารถนา

สมเด็จพระราชาธิบดีจึงตรัสตอบว่า ถ้าท่านเอ็นดูกรุณาแก่เรา เราก็มีความยินดีสาธุอนุโมทนาด้วย แล้วก็อุตสาหะดำรงทรงพระวรกาย ขึ้นสู่รถแห่งองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า พระพุทธ องค์ก็ทรงหันหน้า รถไปตามถนนหนทาง ในระหว่างทางนั้น สมเด็จอมรินทราธิราชกับ นางสุชาดาผู้เป็นอัครมเหสี จึงได้นำเอาโภชนาหารอันเป็นทิพย์กับ ทั้งน้ำทิพย์ลงมา จำแลงเพศเป็นบุรุษ ยืนอยู่ตรงหน้ารถแล้วร้องว่า

ดูก่อน...นายสารถีผู้เจริญ! ท่านต้องการข้าวน้ำโภชนาหาร หรือ...เราจะให้ เมื่อท้าวโกสีย์สักกเทวราชกับนางสุชาดากล่าวดังนั้น องค์สมเด็จพระภควันต์บรมศาสดาซึ่งแปลงเพศเป็นนายสารถีขับรถ จึงกล่าวว่ามานพผู้เจริญ.! บุรุษทุพพลภาพผู้หนึ่งมา ในรถด้วยกับเรา มีความลำบากเวทนานัก ท่านจะให้ข้าวน้ำโภชนา หารแก่เราก็ให้เถิด เราจะได้ให้แก่บุรุษผู้นี้บริโภคองค์อัมรินทร์ปิ่นธานีกับนางสุชาดา ก็ให้ข้าวน้ำโภชนาหารอันเป็นทิพย์ แด่องค์สมเด็จพระธรรมสามิสตร์ แล้วพระองค์ก็ทรงประทานให้แก่พระบรมโพธิสัตว์สังขจักรเสวยข้าว น้ำอันเป็นทิพย์นั้น

ครั้นพระองค์เสวยอิ่มหนำสำเร็จแล้ว ด้วยอานุภาพแห่งข้าวน้ำอันเป็นทิพย์นั้น ทำให้ทุกขเวทนาในพระสรีรกายอันตรธานหายมีพระวรกายเป็นสุขสมบูรณ์เสมอเหมือนแต่ก่อนองค์สมเด็จพระชินวรเจ้าจึงพาพระยาสังขจักรไปใกล้ "บุพพารามวิหาร" แล้วพระองค์ก็ประทับนั่งบนพระพุทธอาสน์ในพระวิหารส่วนหน่อเนื้อพระบรมพงศ์โพธิสัตว์ก็เสด็จลงจากรถเข้าไปสู่บุพพารามทอดพระเนตรไปเห็นองค์สมเด็จพระจอมไตรยบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ประกอบไปด้วยลักษณะมหาบุรุษ ๓๒ ประการ และอนุพยัญชนะอีก ๘๐ ทั้งประดับด้วยพระพุทธรัศมีอันโอภาสสว่างรุ่งเรืองออกจากพระวรกายอันเสด็จประทับนั่งอยู่ในที่นั้น พระองค์ก็ทรงสลบลงตรงพระพักตร์แห่งองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าด้วยความโสมนัสเกิดความปีติยินดีหาที่สุดมิได้

ส่วนสมเด็จพระบรมศาสดาจึงมีพระพุทธฎีกาตรัสว่าดูก่อนมหาบุรุษราชผู้ประเสริฐ พระตถาคตเสด็จอยู่ในที่นี้แล้ว ครั้งนั้นสมเด็จพระบรมสังขจักรก็ได้พระสติฟื้นขึ้นมา เกิดความเลื่อมใสศรัทธาน้อมเศียรเกล้าคลานเข้าไป แล้วเสด็จนั่งยังที่อันสมควร จึงยกพระกรขึ้นประนมถวายบังคมเหนือเศียรเกล้า กระทำการ อภิวาทนมัสการกราบทูลว่า

"ภันเต ภควา... ข้าแต่องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เจริญพระพุทธเจ้าข้า บัดนี้ ข้าพระบาทได้ถึงสำนักของพระองค์แล้ว ขอจงทรงพระกรุณาเป็นที่พึ่งแก่ข้าพระพุทธเจ้า โปรดตรัสแสดงพระสัทธรรมเทศนาให้ข้าพระบาทฟังเถิด...พระพุทธเจ้าข้า"

สมเด็จพระศาสดาจารย์จึงมีพระพุทธบรรหารว่า “ดูก่อน.. มหาบพิตรผู้ประเสริฐ.!จงตั้งโสตประสาทสดับรสพระพุทธพจน์เทศนาของพระตถาคต แล้วพิจารณาธรรมกถาอันกล่าวในคุณ พระนิพพานนี้เถิด”

ปางนั้นองค์สมเด็จพระบรมโลกเชษฐ์จึงตรัสพระสัทธรรมเทศนาโปรดแก่พระยาสังขจักร เมื่อพระองค์ได้ทรงสดับพระสัทธรรมเทศนาบทหนึ่งสิ้นเนื้อความลงแล้ว ก็กราบทูลห้ามสมเด็จพระประทีปแก้วว่าขอพระองค์จงหยุดการแสดงธรรมเสียเถิด

มีคำถามว่า... เหตุไฉนพระเจ้าสังขจักรจึงทูลห้ามเช่นนี้ เพราะเดิมทีมีพระทัยผูกพันในพระพุทธศาสดา ระลึกถึงซึ่งคุณพระพุทธเจ้า พระธรรมเจ้า พระสังฆเจ้า เป็นอันมาก สู้ทรงสละราชสมบัติบรมจักรเสด็จมาด้วยความลำบากแทบถึงซึ่งชีวิต ครั้นมาประสบพบองค์พระสัพพัญญูเจ้า พระองค์ประทานธรรมเทศนาแล้ว กลับห้ามเสียด้วยเหตุประการใด..?

มีคำตอบว่า...สมเด็จพระบรมสังขจักรทรงพระดำริว่า ถ้าสมเด็จพระบรมศาสดาโปรดประทานพระสัทธรรมเทศนาเป็นอันมาก แล้วพระองค์ก็เสด็จมาแต่เพียงลำพังพระองค์เดียวเปลี่ยวพระทัยนักจะหาเครื่องไทยธรรมอันสมควรที่จะสักการบูชาให้สมควรแก่รสพระสัทธรรมนั้นหามีไม่ บัดนี้เราได้สดับรับรสแห่งอมตธรรมแต่บทเดียวเครื่องสักการบูชาของเรานี้มิพอสมควรกันกับพระสัทธรรม พระองค์ทรงดำริดังนี้แล้ว จึงกราบทูลห้ามองค์สมเด็จพระประทีปแก้วเสียแล้วพระองค์จึงกราบทูลว่า

"ข้าพระพุทธเจ้าได้สดับพระสัทธรรมของพระองค์ในกาล ครั้งนี้ พระองค์ทรงพระมหากรุณาตรัสพระธรรมเทศนาแสดง พระนิพพาน อันเดียวเป็นที่สุดพระสัทธรรมอยู่แล้วข้าพระพุทธเจ้าจะตัดเศียรเกล้า อันเป็นที่สุดสรีระกายแห่งข้าพระพุทธเจ้า ออกกระทำการสักการบูชา พระสัทธรรมเทศนาของสมเด็จพระ ผู้มีพระภาคเจ้าก่อน"

ตัดพระเศียรบูชาพระธรรม

ครั้นตรัสดังนั้นแล้ว พระเจ้าสังขจักรผู้มีอัธยาศัยในพระโพธิญาณ จึงทรงอธิษฐานขอให้เล็บของพระองค์คมดังพระแสงดาบเด็ดซึ่ง พระศอให้ขาด แล้ววางไว้บนฝ่าพระหัตถ์ พร้อมตั้งมโนปณิธานความ ปรารถนา ออกพระโอษฐ์ตรัสด้วยวาจาว่า

"ภันเต ภควา...ข้าแต่พระองค์ผู้ทรงศิริ ขอเชิญพระองค์เสด็จ เข้าสู่เมืองแก้วอันเกษมสานต์ คือพระอมตมหานิพพานอันสำราญ ก่อนข้าพระบาทเถิด ข้าพระบาทจะขอตามเสด็จไปสู่พระนิพพาน อันสำราญต่อภายหลัง ด้วยข้าพระพุทธเจ้าได้ถวายเศียรเกล้าบูชา พระสัทธรรมเทศนาของพระองค์ในกาลบัดนี้ ด้วยมิได้หวังสมบัติใด ในโลกนี้มีความปรารถนาเพียงอย่างเดียว คือการบรรลุพระโพธิญาณ เป็นพระศาสดาจารย์พระองค์หนึ่งในอนาคตกาลนั้นเทอญ..."

ในที่สุดแห่งพระวาจาที่ได้ตั้งความปรารถนาขาดลง พระบรมโพธิสัตว์ ก็สิ้นพระทัยไปบังเกิดในสวรรค์ชั้นดุสิต

ดูก่อน...สารีบุตร! ครั้นเมื่อพระศรีอาริยเมตไตรยโพธิสัตว์ ได้บรรลุ อภิเษกสัมมาสัมโพธิญาณ เป็นองค์สมเด็จพิชิตมารบรมศาสดาจารย์แล้ว จึงมีพระองค์สูงได้ ๘๘ ศอก ด้วยผลทานที่เด็ดพระเศียรกระทำสักการ

บูชาแห่งพระสัทธรรมเทศนา พระองค์ทรงพระรัศมีสิ้นทั้งกลางวันกลางคืนมิได้ขาดนั้นด้วยอานิสงส์ที่พระองค์ทรงอุตสาหะไปในหนทางปรารถนาจะพบเห็นสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า จนพระโลหิตไหลออกจากพระบาท พระชงค์ พระหัตถ์ และพระอุระ ของพระองค์ ในคราวเสวยพระชาติเป็นพระเจ้าสังขจักรนั้น

อนึ่ง พระพุทธรัศมีของพระองค์แผ่ซ่านตลอดไปเบื้องบนจนถึงพรหมโลก เบื้องต่ำตลอดลงไปจนถึงอเวจีมหานรก ด้วยผลอานิสงส์ที่พระองค์เด็ดพระเศียร ออกกระทำสักการบูชาพระสัทธรรม โลหิตไหลออกจากพระเศียร

อีกประการหนึ่ง ในพระศาสนาแห่งพระศรีอาริยเมตไตรยบังเกิดมีต้นไม้กัลปพฤกษ์ นึกได้สำเร็จสมความปรารถนานั้น ด้วยผลานิสงส์ที่พระองค์เสด็จไปตามถนนหนทางใคร่จะพบองค์ สมเด็จพระสัพพัญญูเจ้ามีกำหนดถึง ๗ วัน จึงได้ประสพพบพระพุทธองค์สมพระราชหฤทัย

ดูก่อน...สารีบุตร! ผู้เป็นธรรมเสนาบดีของตถาคต ฝูงชนทั้งหลายที่มิได้เห็นรูปกายของพระตถาคตนี้ แม้ได้พบเห็นแต่พระพุทธศาสนาของพระตถาคตแล้วได้กระทำ**ทานรักษาศีลเจริญเมตตาภาวนา**ด้วยเดชะผลานิสงส์นี้ บรรดาปวงชนทั้งหลายเหล่านั้น จักได้บังเกิดทันพระพุทธศาสนาแห่งองค์สมเด็จพระศรีอาริยเมตไตรย อันจะมาอุบัติบังเกิดเป็นพระสัพพัญญูสัมมาสัมพุทธเจ้าในอนาคต แสดงมาด้วยเรื่อง **“พระศรีอาริยเมตไตรยบรมโพธิสัตว์”** ก็ยุติไว้แต่เพียงเท่านี้ เอวัง.. ก็มีด้วยประการฉะนี้ ฯ

หมายเหตุ : หลวงพ่อบอกว่าอีกประมาณ**ล้านปีเศษ** ๆ **พระศรีอาริย์** จึงจะมาตรัสรู้ทางอาณาเขตของประเทศพม่า ฯ

พระมงคลธรรมสโมธาน

(หลวงปู่สุ่ม ขันติโก)

เจ้าอาวาสวัดใหม่ประชุมชน

ตำบลหนองโพรง อำเภอศรีมหาโพธิ จังหวัดปราจีนบุรี

ประวัติ พระมงคลธรรมสโมธาน
(หลวงปู่สุ่ม ขันติโก)

สถานเดิม ชื่อ นายสุ่ม นามสกุล ส่องแสงจันทร์

เกิด ๒ ฯ ๙ ๔ ค่ำ ปีมะโรง วันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๔๗๑

บิดา นายน่วม ส่องแสงจันทร์

มารดา นางพวง ส่องแสงจันทร์

ที่อยู่ บ้านเลขที่ ๒ หมู่ที่ ๖ ตำบลบ้านซ่อง อำเภอพนมสารคาม จังหวัดฉะเชิงเทรา

การศึกษา

๑. พ.ศ. ๒๔๘๖ สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดธารพูด ต.บ้านซ่อง อ.พนมสารคาม จ.ฉะเชิงเทรา

๒. พ.ศ. ๒๔๙๒ สอบไล่ได้นักธรรมชั้นตรี ณ สำนักเรียนวัดธารพูด

๓. ความชำนาญการ การออกแบบผังงานและควบคุมการก่อสร้าง

๔. ความสามารถพิเศษ การแสดงพระธรรมเทศนา การอบรมคุณธรรม จริยธรรม

๕. ให้การบำบัดรักษา ผู้อยากเลิกสุรา และยาเสพติดทุกประเภท

อุปสมบท

วัน ๔ ฯ ๕ ๓ ค่ำ ปีฉลู วันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๙ ณ วัดธารพูด ต.บ้านซ่อง อ.พนมสารคาม จ.ฉะเชิงเทรา

พระอุปัชฌาย์ พระครูพิทักษ์เขมากร เจ้าคณะอำเภอ พนมสารคาม

พระกรรมวาจาจารย์ พระวิสาลธรรมกิจ

พระอนุสาวนาจารย์ พระโสภณวิริยานุยุต เจ้าคณะตำบล บ้านซ่อง

งานปกครอง

(๑) พ.ศ. ๒๕๔๔ ดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดใหม่ประชุมชน ตำบลหนองโพรง อำเภอศรีมหาโพธิ จังหวัดปราจีนบุรี จนถึงปัจจุบัน พ.ศ. ๒๕๕๕

งานเผยแผ่

ทุกปีจัดให้มีการเทศน์ มหาชาติ พระเวสสันดรชาดก พร้อมจัดให้มีการบวชชี พราหมณ์ เนกขัมมบารมี ตลอดปี

งานสาธารณูปการ

ภายในวัดใหม่ประชุมชน ตำบลหนองโพรง อำเภอศรีมหาโพธิ จังหวัดปราจีนบุรี

๑. พ.ศ. ๒๕๔๔

๑.ได้ดำเนินการก่อสร้างกำแพงหน้าวัดมีความยาว๑๔๔เมตร สูง ๒ เมตร ทาสีน้ำ แล้วเสร็จสมบูรณ์

สิ้นค่าก่อสร้างทั้งสิ้น ๕๐๔,๐๐๐ บาท

(ห้าแสนสี่พันบาทถ้วน)

๒. ได้ดำเนินการก่อสร้างกุฏิสงฆ์ ๑ หลัง กว้าง ๑๐ เมตร ยาว ๑๐ เมตร สูง ๗ เมตร สองชั้น ก่อสร้างด้วยคอนกรีตเสริมเหล็กชั้นบนเป็นไม้ พื้นปูกระเบื้อง หลังคามุงด้วยกระเบื้องลอนคู่ ทาสีภายใน และภายนอก

๒. พ.ศ. ๒๕๔๕

๑. ได้ดำเนินการก่อสร้างอุโบสถ ๑ หลัง ยกพื้นสูง กว้าง ๖ เมตร ยาว ๒๐ เมตร สูง ๒๕ เมตร ภายในเป็น

ลวดลายไทย หลังคามุงด้วยกระเบื้องเกล็ดปลา พื้นปูด้วยหินแกรนิต แล้วเสร็จสมบูรณ์

สิ้นค่าก่อสร้างทั้งสิ้น ๖,๕๐๐,๐๐๐ บาท

(หกล้านห้าแสนบาทถ้วน)

๒. ได้ดำเนินการก่อสร้างกำแพงแก้วรอบอุโบสถพร้อมซุ้มประตู ๔ ซุ้ม ทรงจตุรมุข กว้าง ๒.๕ เมตร ยาว ๒.๕ เมตร สูง ๔ เมตร หลังคามุงด้วยกระเบื้องเกล็ดปลา แล้วเสร็จสมบูรณ์

สิ้นค่าก่อสร้างทั้งสิ้น ๔๐๐,๐๐๐ บาท

(สี่แสนบาทถ้วน)

๓. พ.ศ. ๒๕๔๗

๑) ได้ดำเนินการก่อสร้างศาลาธรรมสังเวช ๑ หลัง กว้าง ๑๒ เมตร ยาว ๑๖ เมตร สูง ๑๕ เมตร ชั้นเดียว ก่อสร้างด้วยคอนกรีตเสริมเหล็ก พื้นหินอ่อน หลังคามุงด้วยกระเบื้องลอนคู่เล็ก แล้วเสร็จสมบูรณ์

สิ้นค่าก่อสร้างทั้งสิ้น ๒,๓๕๐,๐๐๐ บาท

(สองล้านสามแสนห้าหมื่นบาทถ้วน)

๒) ได้ดำเนินการก่อสร้างวิหาร ๑ หลัง กว้าง ๖ เมตร ยาว ๑๒ เมตร สูง ๕ เมตร ก่อสร้างด้วยคอนกรีตเสริมเหล็ก ติดกระจก พื้นปูด้วยกระเบื้อง หลังคามุงด้วยกระเบื้องลอนเล็ก เสร็จสมบูรณ์

สิ้นค่าก่อสร้างทั้งสิ้น ๒๕๐,๐๐๐ บาท

(สองแสนห้าหมื่นบาทถ้วน)

๔. พ.ศ. ๒๕๕๑

ได้ดำเนินการก่อสรางวิหารพระยืนอุ้มบาตร ๑ หลัง กว้าง ๒ เมตร ยาว ๒ เมตร สูง ๓ เมตร พื้นปูกระเบื้อง หลังคามุงด้วยกระเบื้องเกล็ดปลา แล้วเสร็จสมบูรณ์

สิ้นค่าก่อสร้างทั้งสิ้น ๕๐,๐๐๐ บาท

(ห้าหมื่นบาทถ้วน)

๕. พ.ศ. ๒๕๕๒

๑) ได้ดำเนินการก่อสร้างอาคารปฏิบัติธรรม ๑ หลัง กว้าง ๕ เมตร ยาว ๖๔ เมตร สูง ๔ เมตร ลักษณะเป็นปูนและไม้ ชั้นเดียว หลังคามุงด้วยกระเบื้องลอนคู่ มีห้องน้ำ ๔ห้องพร้อมเครื่องสุขภัณฑ์ติดตั้งระบบไฟฟ้าและประปา ทาสีน้ำภายในและภายนอก แล้วเสร็จสมบูรณ์

สิ้นค่าก่อสร้างทั้งสิ้น ๒๕๐,๐๐๐ บาท

(สองแสนห้าหมื่นบาทถ้วน)

๒) ได้ดำเนินการก่อสร้างห้องน้ำ ห้องสุขา จำนวน ๑๐ ห้อง กว้าง ๒.๕ เมตร ยาว ๒๐ เมตร สูง ๓ เมตร หลังคามุงด้วยกระเบื้องลอนคู่ แล้วเสร็จสมบูรณ์

สิ้นค่าก่อสร้างทั้งสิ้น ๑๒๐,๐๐๐ บาท

(หนึ่งแสนสองหมื่นบาทถ้วน)

๖. พ.ศ. ๒๕๕๔

ได้ดำเนินการก่อสร้างวิหารลักษณะทรงแปดเหลี่ยม ๑ หลัง กว้าง ๗ เมตร ยาว ๗ เมตร สูง ๗ เมตร พื้นปูกระเบื้อง หลังคามุงด้วยกระเบื้องลอนคู่ แล้วเสร็จสมบูรณ์

รวมสาธารณูปการ เป็นเงินทั้งสิ้น ๑๔,๒๒๔,๐๐๐ บาท

(สิบสี่ล้านสองแสนสองหมื่นสี่พันบาทถ้วน)

สมณศักดิ์

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๔ เป็นพระครูสัญญาบัตรเจ้าอาวาส วัดราษฎร์ ชั้น โท ในราชทินนามที่ พระครูมงคลธรรมสโมธาน

งานศึกษาสงเคราะห์

๑. พ.ศ. ๒๕๕๑

บริจาคเงินส่วนตัวซื้อดินถมสนามกีฬาโรงเรียนวัดใหม่ประชุมชน ตำบลหนองโพรง อำเภอศรีมหาโพธิ จังหวัดปราจีนบุรี

เป็นเงินจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท (สามหมื่นบาทถ้วน)

บริจาคเงินส่วนตัวซื้อสีทาอาคารเรียนโรงเรียนวัดใหม่ประชุมชน ตำบลหนองโพรง อำเภอศรีมหาโพธิ จังหวัดปราจีนบุรี

เป็นจำนวนเงิน ๕๐,๐๐๐ บาท (ห้าหมื่นบาทถ้วน)

งานสาธารณะสงเคราะห์

๑. พ.ศ. ๒๕๕๒

บริจาคเงินส่วนตัว และร่วมกับชาวบ้านจัดสร้างถนนเข้าหมู่บ้านตะพาบ หมู่ ๑๑ ตำบลหนองโพรง อำเภอศรีมหาโพธิ จังหวัดปราจีนบุรี ระยะทาง ๑,๕๐๐ กิโลเมตร

เป็นเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งแสนบาทถ้วน)

บริจาคเงินส่วนตัว ขุดลอกสระหมู่บ้านตะพาบ หมู่ ๑๑ ตำบลหนองโพรง อำเภอศรีมหาโพธิ จังหวัดปราจีนบุรี

เป็นเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งแสนบาทถ้วน)

๒. พ.ศ. ๒๕๕๓

บริจาคเงินส่วนตัว สร้างถังน้ำประปาหมู่บ้านตะพาบ หมู่ ๑๑ ตำบลหนองโพรง อำเภอศรีมหาโพธิ จังหวัดปราจีนบุรี

เป็นเงิน ๑๕๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งแสนห้าหมื่นบาทถ้วน)

รวมผลงานสาธารณะสงเคราะห์เป็นจำนวนเงิน ๓๕๐,๐๐๐ บาท (สามแสนห้าหมื่นบาทถ้วน)

งานพัฒนาวัด

ปัจจุบันนี้พระเดชพระคุณ พระครูมงคลธรรมสโมธาน (หลวงปู่สุ่ม) อายุ ๘๔ ปี ท่านก็ยังดูแล และพัฒนาวัดอยู่ตลอดเวลา ไม่เคยปล่อยเวลาให้เสียไปท่านจะเป็นผู้นำ พาหมู่คณะพระภิกษุสงฆ์ และสาธุชนญาติโยมบำเพ็ญบุญ ให้ทาน รักษาศีล ฟังธรรม ทุกวันพระตลอดปีไม่เคยว่างเว้นอีกทั้งยังบูรณะซ่อมแซม กุฏิสงฆ์ให้ดูสดใส เห็นแล้วก็ทำให้นึกถึงว่าท่านจะอายุมากแล้ว แต่ก็ไม่เป็นอุปสรรคในการสร้างสมกุศลบุญบารมี ไว้ในพระพุทธศาสนา ท่านเป็นผู้มีจิตใจมั่นคงในพระรัตนตรัย เป็นผู้นำพาสาธุชนทั้งหลายให้ตั้งตนอยู่ในคุณความดีประกอบไปด้วยสัมมาทิฏฐิ ดังคำขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เพื่อให้สาธุชนทั้งหลาย ได้เป็นที่ยึดเหนี่ยวทางใจ เคารพสักการะกราบไหว้ บูชาสืบต่อไป

ภายใน [illegible] พระพุทธชินราช-หลวงพ่อโสธร
หลวง[illegible]บ้านแหลม [illegible]โต วัดบางพลีใหญ่ พระสีว[illegible]
หลวงพ่อม[illegible] หลวงปู่ทวด หลวงปู่โต พรมรังสี

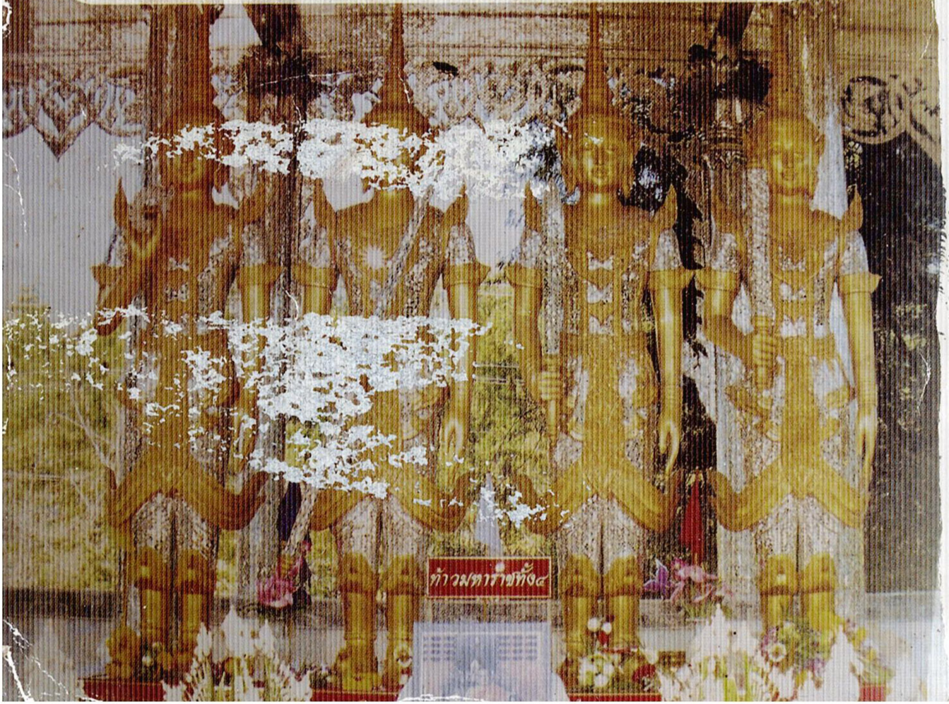

พระพุทธชินราชภายในศาลาการเปรียญ

พระอุโบสถวัดใหม่ประชุมชน

เชิญร่วมปฏิบัติธรรม กิจกรรมของวัด

เวลา ๑๗.๓๐ น. ถึง เวลา ๒๐.๐๐ น. ทำวัตรสวดมนต์อบรมพระกรรมฐาน

เวลา ๐๔.๓๐ น. ถึง เวลา ๐๕.๓๐ น. ทำวัตรสวดมนต์ บวชชี พราหมณ์

ถือเนกขัมมะตลอดปี

ติดต่อสอบถาม

พระอาจารย์เผด็จ สุจิตโต (รองเจ้าอาวาส)

โทรศัพท์ : ๐๙-๐๐๔๕๔๑๙๕